THE GHOST OF BOSTON

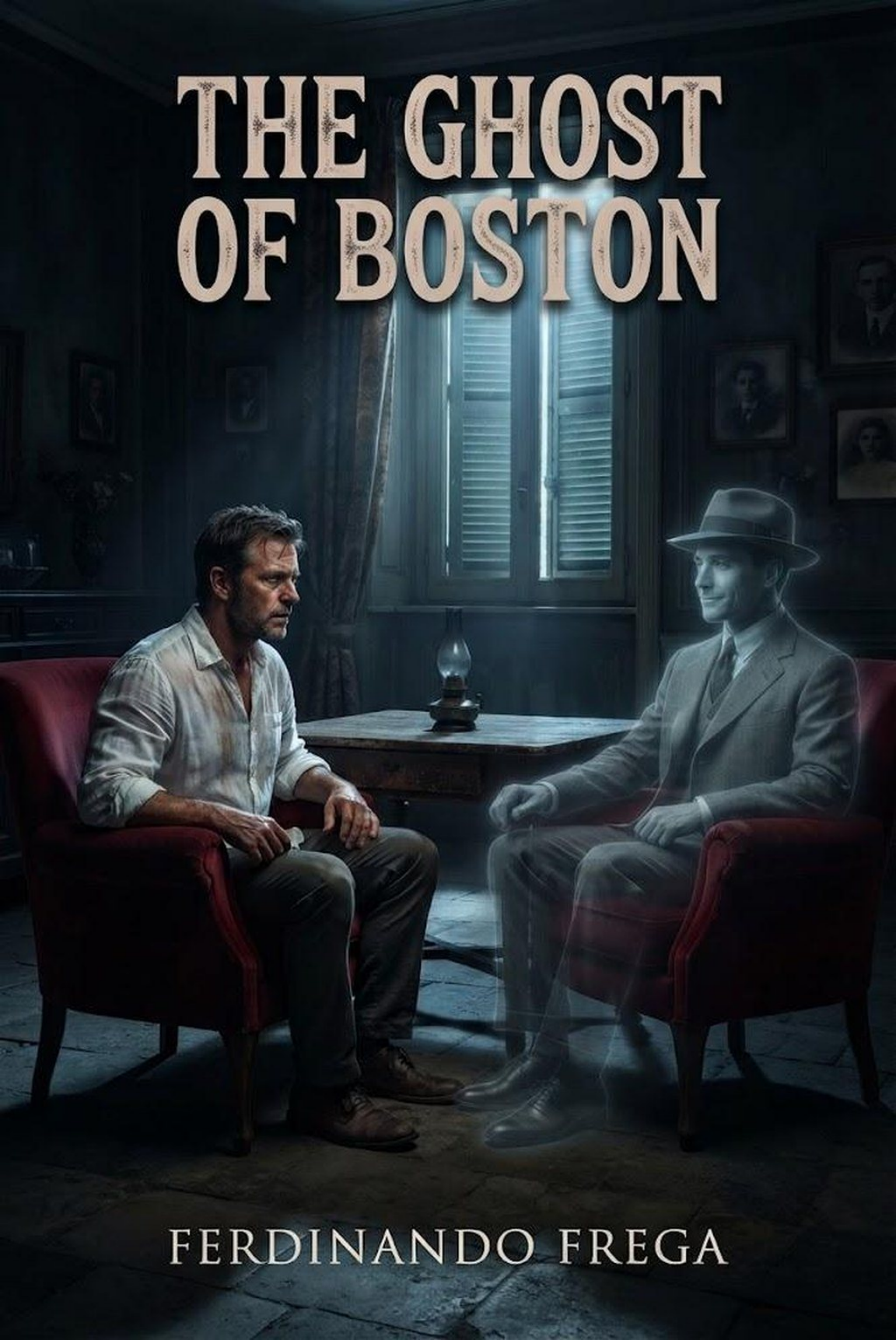

FERDINANDO FREGA

HỒN MA BOSTON

THE SYSTEM · 12

Khi bạn nói về hai năm cuối cùng của đời mình, bạn không chỉ đơn giản lần lại một khởi đầu và một kết thúc. Bạn đang mô tả một điểm gãy không có đường quay lại, chỉ có số phận, rất giống số phận của chính tôi.

Nó gần như đã thành một câu thần chú. Mỗi khi có ai thắc mắc bạn là ai, câu trả lời đến thật tự nhiên, quen thuộc với nhiều người nhưng chỉ ít người thật sự hiểu.

Chẳng là gì hơn một kẻ không ai ngờ lại có trên đời, vậy mà bạn vẫn ở đó. Và chúng ta mang cùng một cái tên.

Nhân chứng thật sự đầu tiên của sự tồn tại ấy là con gái tôi, Giorgia, hai mươi ba tuổi, sống với chứng liệt một phần chi dưới, một món quà từ lúc chào đời do ca sinh bị chậm trễ và, có lẽ, do không được chăm chút đủ.

Cơn giận của con bé trở thành thử thách của tôi, chính cơn giận mà tôi từng bỏ lại trên mộ mẹ tôi và về sau lại tìm thấy trong con. Con bé chẳng bao giờ bỏ lỡ cơ hội nào để thách thức tôi, đối chất với tôi, nói với tôi mọi điều trong cách cư xử của tôi khiến nó khó chịu. Con bé được mẹ nó nuôi dạy, một người phụ nữ giản dị và có học, lại thêm cái rắc rối là bà có bằng đại học và hòa nhập hoàn hảo vào khuôn khổ được xã hội chấp nhận.

Đó là sự bình thường của họ. Đó chính xác là điều tôi luôn gạt sang một bên và loại khỏi cuộc đời mình.

Tranh cãi với hai người phụ nữ trong gia đình tôi chẳng ích gì. Tôi sẽ không bao giờ thắng. Không phải vì họ đúng, mà vì tính cách. Tôi vẫn luôn thích thua. Họ chưa bao giờ biết điều đó.

Đó là một đêm tháng Tám ngột ngạt. Tôi đã bỏ bữa tối, thêm một cách để tự chứng minh rằng mình đã làm chủ được cả sự gần gũi lẫn cái ăn, thì một tiếng động chát chúa đánh thức tôi.

Tôi tưởng đó là con chó, con Labrador Mỹ của tôi, nguồn duy nhất hợp lý của một âm thanh như thế. Nhưng tôi đã nhầm.

Khi tôi tới phòng ăn, tôi thấy ông ta ngồi trên chiếc ghế bành đỏ với nụ cười nửa miệng.

Tôi biết ông ta.

Đó là Hồn ma Boston.

Ông chào tôi từ đầu bên kia căn phòng như một người bạn cũ và lập tức phàn nàn vì phải đi đến tận Calabria Ả Rập. Bốn mươi lăm độ C là quá đáng ngay cả với ông, và việc bị buộc rời khỏi những bờ biển mát mẻ của Maine chẳng làm tâm trạng ông khá hơn.

Ông nhắc tôi về ba câu chuyện tôi đã đăng trong mục giả tưởng của Gillettenarrative. Palm Reader, ông nói, đã khiến nhiều đồng nghiệp của ông thích thú, và vài người trong số họ đang tự hỏi chuyện ấy đã xảy ra từ bao giờ.

Tôi chẳng có chút hứng thú nào viết phần tiếp, nên sau khi trấn an ông, tôi hỏi điều gì đã đưa ông đến nhà tôi.

“Tôi đến vì một lý do khác,” ông đáp.

Bản chất cuộc gặp không mang tính tâm linh, ma thuật, huyền bí, biên tập, văn chương, hay tài chính. Ông không có thỏa thuận nào với bất kỳ ai ở P&G. Ông chỉ muốn kể cho tôi câu chuyện của chính tôi, giải thích tôi là ai, và hé lộ phần con người tôi mà tôi không biết.

Tôi nói rõ rằng nếu cuộc thảo luận chuyển sang nhân chủng học, phả hệ học, hay phụ khoa, tôi sẽ không trả một xu. Tôi sẽ không đăng ký gì cả.

Tôi không cần biết mình thuộc về một đẳng cấp quý tộc hay một dòng họ cổ xưa nào đó.

Được là chính cái tôi vốn đã là có vẻ là đủ rồi.

“Tổ tiên của cậu là người Gruzia,” ông nói. “Một dân tộc từ lâu đã sống trong căng thẳng với người Nga. Những con người nghiêm túc, chính xác. Không hiếu chiến. Chỉ đơn giản là yêu cuộc sống.”

“XIN CHÀO MỪNG,” tôi đáp. “Giờ thì câu chuyện bắt đầu thú vị rồi đấy.”

“Cậu đúng là một thằng chó đẻ tuyệt vời, Bladefrega,” hồn ma nói. “Một phần những gì cậu viết về nguồn gốc của mình là thật. Cũng chính cái bản năng vẫn luôn dẫn đường cho cậu. Nhưng tôi sắp kể cho cậu điều mà cậu không bao giờ có thể viết ra, vì cậu không biết nó.”

Ông chỉ về phía chiếc ghế bành đỏ còn lại.

“Ngồi xuống đi. Ở đây chẳng có thầy bói nào cả. Chỉ có hai chúng ta. Hãy nhìn nhau cho thật kỹ và hiểu nhau thêm một chút.”

Ferdinando Frega
Gillette Man ⚔️